

BEROEPSBELANGEN

Wijziging van de wet van 24 Juni 1876, Staatsblad no. 177, houdende regeling van de voorwaarden tot verkrijging der afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheekunst en van de uitoefening dier kunst, zooals deze wet laatstelijk is gewijzigd.

Voorloopig Verslag.

Sommige leden hadden tegen dit wetsontwerp bezwaar, omdat daarbij ten behoeve van hen, die jarenlang de wet hebben overtreden, een bepaling wordt gemaakt, waarbij dergelijke handelingen voor het vervolg wettelijk geoorloofd worden verklaard. Zij merkten op, dat geenszins vaststaat, dat de hierbedoelde tandtechnici vóór de inwerkingtreding van de wet van 28 April 1913 (Staatsblad no. 167) de bevoegdheid bezaten tot het verrichten van de werkzaamheden, waartoe hun bij dit wetsontwerp de bevoegdheid wordt verleend. Veeleer is aan te nemen, dat zij ook toen reeds die werkzaamheden in strijd met de wet uitoefenden. Deze veronderstelling wordt bevestigd o.a. door een arrest van den Hoogen Raad van 21 Februari 1876 W. 3968, en een vonnis van de arrondissementsrechtbank van 's Hertogenbosch van 12 Maart 1891, W. 6014. Dat niettegenstaande de uitdrukkelijke bepalingen der wet van 28 April 1913, Staatsblad no. 177, deze tandtechnici toch voortgingen de beperkte prothese uit te oefenen en daarbij ongemoeid werden gelaten, wordt in de Memorie van Toelichting erkend. Daarover wordt zelfs in vergoelijkenden toon gesproken. Deze leden achtten dit vreemd en vroegen, waarom de tandtechnici, die de wet overtraden, gedurende zoo vele jaren niet werden vervolgd. Zij oordeelden het in ieder geval onjuist, dat op deze jarenlange wetsovertreding ten nadeele van de volksgezondheid het onderhavige wetsontwerp is gebaseerd en vereenigden zich geheel met hetgeen daaromtrent in het adres der Maatschappij tot bevordering der Geneeskunde wordt gezegd. De tandtechnicus, al is hij vaardig in het maken van kunstgebitten, bezit niet de kennis der ziekten van

's menschen mond en gebit, welke onmisbaar is voor het doeltreffend plaatsen van kunststanden en kunstgebitten, terwijl hem ook de opleiding en de kennis ontbreekt om te beoordeelen, of de toestand van gebit en tandvleesch het plaatsen er van toelaat. Zijn beroep bestaat slechts in het vervaardigen van kunstgebitten op aanwijzing van een tandarts, tot wien hij in een soortgelijke verhouding staat als de instrumentmaker tot den heelkundige. De ervaring heeft getoond, dat patiënten, welke zich onder behandeling van een tandtechnicus stellen, maar al te vaak aan gevaar worden blootgesteld. Daarom behoort een bevoegdheid, als in dit wetsontwerp bedoeld, in geen geval aan deze tandtechnici te worden toegekend. Naar de meening van deze leden moet de wet van 1876, zooals deze in 1913 werd gewijzigd, naar letter en geest worden toegepast, ter beveiliging van hen, die tandheelkundige hulp behoeven. Zij vroegen voorts, of over dit wetsontwerp te voren het gevoelen is gevraagd van den Gezondheidsraad, de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunde en de Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde en, zoo neen, waarom dit niet is geschied.

Andere leden, die de gegrondheid van de aangevoerde bezwaren niet geheel ontkenden, waren echter van oordeel, dat deze wel eenigszins overdreven zijn. Zij meenden, dat aan de tandtechnici op grond van verkregen ervaring de vrijheid moet worden gelaten, de beperkte prothese toe te passen, al zal het moeilijk zijn de grenzen van die beperking te bepalen. Zij achtten dit echter geen bezwaar en betoogden, dat aan deze technici, die toch als personen van eenige ontwikkeling zijn te beschouwen, zekere vrijheid moet worden overgelaten. Men kan hen na jarenlange oogluikende toelating niet plotseling van een deel van hun bestaan berooven. Deze leden betuigden dan ook hun instemming met dit wetsontwerp, omdat hierdoor aan de verwarring ten aanzien van de bevoegdheid van deze tandtechnici een einde wordt gemaakt. Ernstig gevaar voor de volksgezondheid is hiervan, naar hun meening, niet te duchten.

Eenige dezer leden zouden er de voorkeur aan hebben gegeven, indien de voorgestelde bepaling niet aan de wet van 1876, doch aan de wijzigingswet van 1913 was toegevoegd.

Sommige leden gaven als hun meening te kennen, dat de voorgestelde bepaling den belanghebbenden weinig zal baten, indien streng wordt vastgehouden aan het begrip „beperkte tandprothese”. Zij meenden te weten, dat het prepareren van den mond niet wel te scheiden

is van de zelfstandige uitoefening van de beperkte tandprothese. Daarom zouden de genoemde tandtechnici de bevoegdheid moeten krijgen de prothese in vollen omvang uit te oefenen.

Eenige leden merkten op, dat het wetsontwerp alleen rekening houdt met tandtechnici, die in het geheel geen tandheelkundige opleiding hebben genoten. Er zijn echter in ons land ook technici gevestigd, die in, Berlijn, Parijs, Londen, Budapest of Weenen dikwijls met groote moeite en kosten operatieve tandheelkundige cursussen hebben gevolgd en getuigschriften hebben behaald, welke in ons land niet worden verkrijgbaar gesteld. Men vestigde er de aandacht op, dat deze tandtechnici meestal werken met een tandarts. Aan hen zou een eenigszins ruimere bevoegdheid kunnen worden toegekend, zonder dat dit schadelijken invloed voor de volksgezondheid behoeft op te leveren. In Engeland zijn bij een wet van 28 Juli 1921 soortgelijke maatregelen getroffen, terwijl in Duitschland het beroep van dentist vrij is. Ook in Oostenrijk en Hongarije worden veel ruimere bevoegdheden verleend, dan bij dit wetsontwerp worden toegestaan. Daarom gaven deze leden in overweging alsnog te bepalen, dat aan tandtechnici, die in het bezit zijn van een buitenlandsch getuigschrift, de prothese betreffende en werkend met een tandarts, het recht zal worden verleend, tot toepassing van de volledige prothese.

Eenige leden zouden het gewenscht achten, indien de Minister de toezegging kon doen om voor de tandtechnici een diploma in het leven te roepen, waarbij hun de bevoegdheid wordt gegeven tot het nemen van afdrukken en het plaatsen van gebitten. Naar de meening van deze leden voorzien de tandtechnici inderdaad in een behoefte van het publiek. De propaganda voor de conserveering van het gebit wordt reeds op de lagere school gevoerd, maar indien men de aldus aangekweekte behoefte in het latere leven wil bevredigen, wordt dit door de hooge tarieven van vele tandartsen belemmerd. Met een eventueel Nederlandsch diploma zouden buitenlandsche diploma's gelijk kunnen worden gesteld. Enkele dezer leden zouden een eventueel Nederlandsch diploma verkrijgbaar willen zien gesteld voor alle tandtechnici, anderen slechts voor de tandtechnici, die vóór 1913 reeds als zoodanig gevestigd waren. Men zou gaarne de meening van den Minister over beide denkbeelden willen vernemen.

Andere leden betoogden daartegenover, dat een dergelijk diploma tot zeer ongeregelde toestanden zou leiden. Zij vreesden, dat dan onder het toepassen van prothese ook zouden worden verstaan de

voorbereidende werkzaamheden en het verwijderen van tanden. Daardoor zou het conserveeren van gebitten, welke richting meer door de tandartsen wordt ingeslagen, op den achtergrond geraken. Bovendien zou de tandheelkunde in ons land op een aanmerkelijk lager peil geraken, wanneer door het verkrijgen van een diploma een positie wordt geschapen, die vroeger slechts door jarenlange studie was te bereiken. Het conserveerende en orthodontische gedeelte der praktijk zal dan het eenige gebied zijn, waarop de tandarts met uitsluiting van anderen bevoegd zal zijn. Ook vreesden zij, dat het diploma een misleidenden invloed op het publiek zou uitoefenen, omdat dit ten onrechte zou meenen, dat de tandtechnici volledig bevoegd zijn. Ook zal de mogelijkheid bestaan, dat onder leiding van den tandtechnicus weer andere personen zonder bevoegdheid werkzaam zullen zijn, waardoor de tandheelkundige hulp opnieuw op een lager peil zal komen. Deze leden waren voorts op grond van de tarieven van sommige ziekenfondsen van oordeel, dat de honoraria van tandartsen niet alle overmatig hoog zijn.

Aldus vastgesteld, den 13 November 1924.

EBELS.
LOERAKKER.
MICHELSEN.
VAN DIJK.
HEUKELS.